

това страна нѣмало нито дума за благодарностъ ; той приемалъ безпачичния хлѣбъ, за пѣмание на по добръ, и ся ползувалъ отъ него само като въ очѣкване на онези бѣдѣщи блага, които трѣбвало да му донесе неизбѣжното продължаване на захваналата ся революция. А правителството, освѣнъ расходитъ на занаятчийницитъ, харчило още милиони за огромни купувания зърновъ хлѣбъ, когото послъ въ видъ на брошно продавало на хлѣбаритъ за половинъ отъ цѣната, за това, щото парижанитъ да ся не гнѣвътъ за скѣпотията на продоволствието. Къмъ края на 1790 година ся оказало, че за купуване хлѣбъ за Парижъ били исхарчени 75 милиона, а ако събереме всичкитъ сумми, които господарството исхарчило за поддържане спокойствието въ столицата, въ първитъ 20 мѣсеца на революцията, то ще получиме сума — по голѣма отъ 100 милионна. Тѣзи 100 милиона били изѣдени, и за тѣхна замѣна нищо не било направено, даже и спокойствие не било въдворено.

Грамадността и безполезността на тѣзи харчения ся обяснява преимущественно съ това, че Парижъ билъ препълненъ съ оставни паразити, недостойни за никаква производителна работа. Вѣрността на това обяснение ще стане съвършено несъмнѣвна, щомъ погледнеме на общото състояние на французската промишленостъ въ първитъ години на революцията. Промышлеността не само че се намѣрвала въ застой, но напротивъ тя била доведена въ състоянието на трѣскавото възбуждане. Това състояние не можало да бѣде продължително, и било